

РЕШЕНИЕ

№ 1055

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Емилия Александрова

Членове: Катя Хасъмска
Таня Кандилова

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Емилия Александрова Въззивно гражданско дело № 20231100509738 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. Б. А. срещу бракоразводното Решение № 10939/26.06.2023 г., постановено по гр. дело № 20231110110729 по описа на Софийски районен съд, 117-^{ти} състав, като във въззивната жалба се сочи, че същото се обжалва в частта, в която съдът е отхвърлил искът за издръжка по чл. 145 СК, над сумата от 100 лв. до пълния претендиран размер от 300 лв., т.е. за разликата от 100 до 300 лв.

Твърди се, че решението в тази част е неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост, като са изложени съображения. Моли се да бъде отменено решението в обжалваната част, като се осъди въззиваемият да заплаща на въззивницата 300 лв. издръжка, за период от 3 години, считано от датата на прекратяване на брака, платими до 5-то число на месеца, за който се дължат ведно със законната лихва върху всяко периодично плащане в случай на просрочие.

Претендират се разноси.

Съдът намира, доколкото липсва отхвърлителен диспозитив, че решението на Софийски районен съд се обжалва в частта относно размера на определената от първоинстанционния съд издръжка при условията на чл. 145 СК, тъй като не е уважен пълният претендиран с насрещната искова молба размер на тази издръжка от 300 лв.

Въззиваемата страна А. И. А. оспорва жалбата и моли за оставянето ѝ без уважение.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваната му част.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи на страните, приема за установено следното:

С Решение № 10939/26.06.2023 г., постановено по гр. дело № 20231110110729 по описа на Софийски районен съд, 117^{-ти} състав, е прекратен бракът, сключен с акт № 0836/06.11.94 г. в СО, район „Красно село“ между А. И. А., ЕГН ***** и Д. Б. А., ЕГН *****, по вина на мъжа; семейното жилище, находящо се в град София, ж.к. ***** вх.А, ап.1 /нот.акт180, т. I, рег. № 1873, д. 170/16 г. Нот. 609 СРС/, е предоставено за ползване на жената; осъден е А. И. А. да заплаща на Д. Б. А. месечна издръжка от 100 лв., считано от влизане на решението в сила, ведно със законната лихва за забава, за срок от 3 години, при условията на чл. 145 СК; осъден е същият да заплати на Софийски районен съд - такси от 194 лв., а на Д. Б. А. - 1200 лв. разноси.

Наведените доводи за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната част са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 145, ал. 1 СК, невиновният за развода съпруг има право на издръжка, а съгласно ал. 2 издръжката се дължи най-много до три години от прекратяването на брака, ако страните не са уговорили по-дълъг срок. Съдът може да продължи срока, ако получаващият издръжката е в особено тежко състояние, а задълженият може да я дава без особени затруднения. В чл. 145, ал. 3 СК е посочено, че правото на издръжка

на бившия съпруг се прекратява, когато той встъпи в брак.

От друга страна, разпоредбата на чл. 139 СК регламентира, че право на издръжка има лице, което е неработоспособно и не може да се издържа от имуществото си.

Съгласно практиката на ВКС (Решение № 248 от 24.09.2012 г. по гр. д. № 1635/2011 г., Г. К., III г. о. на ВКС), за издръжката на бивш съпруг важат общите условия за получаване и даване на издръжка/невъзможност за издържане от собствено имущество поради нетрудоспособност и възможност за даване на издръжка/ и специалните правила относно значението на вината, срока на издръжката и прекратяването ѝ. Идеята на законодателя е защита на съпруга, който след прекратяване на брака обикновено е в напреднала възраст, с влошено здравословно състояние, без доходи и собствено имущество.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 СК регламентира, че размерът на издръжката се определя според нуждите на лицето, което има право на издръжка, и възможностите на лицето, което я дължи.. Минимален размер е изрично законово определен само по отношение на дете като една четвърт от минималната работна заплата - чл. 142, ал. 2 СК.

Възможностите на лицето, което дължи издръжка, се преценяват от съда като се приспада сумата необходима за издръжка на самия длъжник и на други близки, на които дължи издръжка, съобразно реда по чл. 141 СК.

Задължението за издръжка на бивш съпруг, за разлика от задължението да се издържа непълнолетно дете, не е безусловно.

Видно от материалите по делото в първонистанционното производство (препис от Експертно решение № 2076 от зас. № 172/03.11.2022г. на ТЕЛК към МБАЛ „Княгиня Клементина“ - София ЕАД), бившата съпруга Д. Б. А. е с 94% т.н.р. без чужда помощ, като срокът на определения процент трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане е за 3 години, т.е. до 01.11.2025 г. От посоченото експертно решение се установява, че бившата съпруга страда от хронични заболявания, подробно описани в посоченото решение. Размерът на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на същата е 537.05 лв., съгласно Разпореждане № ***** от 27.03.2023 г.

Видно от Удостоверение, издадено на 25.05.2023 г. от НОИ относно

въззивницата Д. Б. А., за периода от м. юни 2022 г. до м. май 2023 г., тя е получила средно на месец суми от пенсии и добавки в размер на 490.70 лв.

Същевременно, съгласно справка от НАП от 20.04.2023 г., в информационната система на НАП за периода от 01.04.2022 г. до 20.04.2023 г. за лицето Д. А. няма данни за декларирани доходи за периода от 01.04. до 31.03.2023 г.

Съгласно посочената справка от НАП от 20.04.2023 г., за лицето А. А. няма данни за действащ трудов договор за горепосочения период, като за същия има данни за подавани осигурителни декларации за периода от м. 04.2022 г. до м. 03.2023 г. с вид осигурен „б“ – за военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Р. България, резервистите на активна служба по Закона за резерва на въоръжените сили, офицери и сержанти по Закона за Националната служба за охрана, държавните служители по Закона за МВР, Закона за специалните разузнавателни средства и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, като облагаемият доход на бившия съпруг за периода от м. 04.2022 г. до м. 03.2023 г. е в размер на 34832.52 лв., т.е. средно на месец в размер на 2902.71 лв.

Съгласно справка от НОИ от 22.05.2023 г. за периода от м. 05.2022 г. до м. 04.2023 г. няма данни за изплащани пенсии за лицето А. И. А., като съгласно справка за осигурените лица за периода м. 05.2022 г. – м. 04.2023 г., средномесечният осигурителен доход на А. А. е в размер на 2939 лв., а съгласно служебна бележка, издадена на 06.06.2023 г. от МВР, СДВР, основната му заплата е 1750 лв.

Видно от материалите по делото (препис от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 05.05.2016 г.), през 2016 г. страните за закупили апартамент с идентификатор 68134.4091.128.3.1, находящ се в ж.к. „***** II *****“, с площ от 91.19 кв. м., представляващ семейното жилище на страните, предоставено за ползване на съпругата, като този апартамент е закупен чрез средства от банков кредит с вписване на законна ипотека върху имота в полза на Банка ДСК, а видно от справка по ипотечен кредит, А. А. изплаща ипотечен кредит в полза на Пощенска банка (по 684.37 лв. на месец). Същевременно, видно от изявленията на страните (въззивницата чрез процесуален представител), направени в открито съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 г. пред настоящата инстанция, същите

притежават два апартамента, като в единия живее въззивницата, а другото жилище е празно /според изявлението на процесуалния ѝ представител/, а според личното изявление на въззиваемата страна А. И. А., в другия апартамент живее пълнолетният син на страните.

При тази фактическа установеност, съдът намира, че размерът на издръжката на въззивницата, като невиновен за развода съпруг, при условията на чл. 145 СК, правилно е определен от Софийския районен съд, 117^{-ти} състав, на 100 лв.

Това е така, тъй като съгласно чл. 142, ал. 1 СК, размерът на издръжката се определя според нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи, като задължението за издръжка на бивш съпруг, за разлика от задължението да се издържа непълнолетно дете, не е безусловен. Задължението за издръжка на бивш съпруг предполага материални възможности на другия бивш съпруг, който дължи тази издръжка, и тези възможности следва да са реални и обективно да съществуват, да не са преценени само с оглед на неговата трудоспособност, възраст, професия, а с оглед на реализираните доходи и то в такъв размер, че доставянето на издръжка на невиновния за развода бивш съпруг, да не поставя в невъзможност дължачия такава издръжка бивш съпруг да осигурява своята издръжка за нормално съществуване.

В процесната хипотеза върху семейното жилище, придобито в режим на СИО, е учредена чрез вписване в имотния регистър ипотека, като въззиваемият заплаща сумите за жилището /вноските по кредита, дължими до 27.06.2041г./, което въззивницата ползва, тъй като на нея е предоставено ползването на семейното жилище, представляващо ап. 1, находящо се в град София, ж.к. „*****“, ***** като заплащането на посочения кредит намалява финансовите средства на въззиваемия и той няма възможност да предоставя издръжка на въззивницата в пълния претендиран от нея размер от 300 лв.

Ето защо настоящият съдебен състав намира, че размерът на издръжката при условията на чл. 145 СК, правилно е определен от първоинстанционния съд, тъй като този размер е съобразен с материалните възможности на лицето, което я дължи.

Съобразно изложеното, първоинстанционното решение в обжалваната

му част е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон. При това положение въззивният съд потвърждава решението на районния съд в обжалваната част.

С оглед изхода на делото, въззивницата няма право на разноски.

Въззиваемият не претендира такива, поради което съдът не се произнася по този въпрос с решението си.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10939/26.06.2023 г., постановено по гр. дело № 20231110110729 по описа на Софийски районен съд, 117 ^{-ти} състав, в обжалваната част.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането Д. Б. А., ЕГН *****, за присъждане на разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____